

TORONYIRÁNY

XVIII. 42.

2024. október 20.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 29. vasárnap

A Missziók vasárnapja

Október 23. Kapisztrán Szent János áldozópap

Az apostolok nyilvánvalóan azt nem tudták megérteni, hogyan valósulhat meg a Messiás uralkodása és dicsősége éppen a halálban és a teljes kifosztottságban. Jézus ezért többször is szóbeli tanítást mondott nekik a szolgálatról, és saját magáról mindig úgy beszélt, mint aki szolgaként van közöttünk (Lk 22,27). És ezt a tanítást életének teljes odaadásával igazolta, s ennek a szolgálatnak számtalan jelét és példáját adta életében, mint például az utolsó vacsorán, amikor megmosta tanítványainak a lábát (Jn 13,2-15), ezzel a szándékkal: „Példát adtam, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg” (Jn 13,15).

Jézus egyetlen mondatban kétszer is említi a „szolga” szót. „Ha valaki közületek ki akar tűnni, legyen a szolgátok, és ha valaki közületek első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája.” (Mk 10,44-45.) A görög eredetiben az első „szolga” szó „diákonosz”, ami asztalszolgált (házi szolgát) jelent, másodszer azonban „dúlosz”, ami rabszolgát jelent. Az evangélium a kétféle szóhasználattal fokozza a kijelentés komolyságát: Isten országában a szolgálatnak a teljes életodaadásig kell elmennie, mert ez a szeretet legnagyobb megvalósítása: „Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért” (Jn 15,13).

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- Iz 53,10-11** Izajás próféta úgy mutatja be az eljövendő Messiást, mint aki áldozatként felajánlott szenvedése által válik az üdvösség forrásává sokak számára.
- Zsid 4,14-16** A mi főpapunk, Jézus együttérez gyöngeségeinkkel, mert hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, a bűntől azonban mentes maradt.
- Mk 10,35-45** Az Emberfia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon, és életét váltságul adja sokakért.

Jézus követése és a gazdagság

Ahogy korábban egy gazdag ember (10,17), most két tanítvány járul Jézushoz, hogy kérdezzen, illetve kérjen tőle valamit. Az elbeszélő kiemeli a tanítványok személyét, azt, hogy Zebedeus fiairól, Jakabról és Jánosról van szó, akik az első tanítványok közé (vö. 1,16-20), sőt Jézus többszörösen kiválasztott tanítványai közé tartoztak (vö. 5,37; 13,3 14,33). Péterrel együtt, aki az imént (10,28) kérdéssel fordult Jézushoz (a 9,38-ban János is kérdést tett fel), ők voltak a tanú Jézus színéváltozásának is, ahol a Mester valóban dicsőségben jelent meg előttük. Az olvasó arra is gondolhatna, hogy Jézus különleges dicsőségben akarja részesíteni ezt a hármat, azért választotta ki őket, hogy a többiek fölé emelje, ámde a tanítványok oktatása mindig éppen ennek az ellenkezőjét bizonyítja. Érdekes, hogy Máté változatában (20,20-22) a fiúk anyja kéri Jézust leborulva, de Jézus azután a fiúkhöz intézi intő szavait. A 35-36. vers a tanítványok első megszólalását, Jézus válaszkérdését hozza, s ezzel nemcsak lelassítja kissé az elbeszélés menetét, hanem egyfajta körülményességet sejtet a tanítványok részéről. Ahogy korábban (9,33 köv.), a tanítványok most is sejtik, hogy nem jó úton járnak, hogy talán túl sokat kérnek, azért kérdezik előbb Jézust, mert szeretnék, hogy biztosan meghallgassa őket. A 37. vers immár maga a kérés. A tanítványok abból indulnak ki, hogy Jézus dicsőségben jön majd el (vö. 8,38; 9,2-9). Ez a dicsőség többféle alaphelyzetből fakadhat. A Jeruzsálembé való bevonulás királyi, messiási felhangokkal lesz majd teljes. A trón mellett jobbról és balról ülni már ezen a földön dicsőséget jelenthet, a jövődő, végső ítéletkor viszont a bíraskodó Emberfia ítéletében való részvételt (vö. Mk 10,30; Mt 19,28). Egyesek szerint a messiási lakoma képe is a mondas háttéréhez tartozhat (Mt 22,1-10; Lk 14,15-24), ugyanakkor a lakoma inkább a közös részvételt, nem pedig a jobbról és balról helyet foglaló, vagyis kiemelt tiszteletet élvező vendégek képét hangsúlyozza. Jakab és János ugyan érti Jézus küldetésének fenségét - erre utal jobbának és baljának említése -, nem tudják azonban, hogy megdicsőülése a kereszt nélkül, és ennek jobb és bal oldala nélkül elképzelhetetlen. A következő, 38. versben Jézus átveszi a kezdeményezést, s él a tanítványok korrekciójának lehetőségével, mint majd a 42. versből is. Kimondja Jakab és János tudatlanságát, ami mintegy fel is menti, de további tanulásra is készíteti őket. Azután a kehely és a keresztség képét használva saját maga és tanítványai sorsának azonosságát vetíti előre. Az ültet a jobbán és balján, aki osztozik sorsában. A kehely (potérion) nem idegen a lakomák világától, de az ítéletet is kifejezi. Számos öszövevényi szövegben Isten büntető ítéletének jelképe csak ritkán jelzi a hálaadás gesztusát (Zsolt 16; 23; 116).

A bűnösöknek fenéig kell üríteniük a kelyhet, amelyet Isten nyújt nekik, s ettől imbolyogni kezdenek, sőt meghalnak. A keresztény közösség számára a kehely az Eucharisztia összefüggésben alakul majd át az üdvösség jelévé. Jézus kiüríti a bűnösök kelyhét, de át is változtatja azt az üdvösség és az élet ajándékává. A kereszttség (baptizma) ebben az esetben nem a szentségre utal, hanem annak képi előzményére, a vízen való átkelésre. Jézus a 38-39. versben (és a Lk 12,50-ben is) arról beszél, hogy a halál vízében kell megkereszteltetnie, azaz elmerülnie. A halál vízén való átkelésre utal Lukács evangéliuma, hiszen Jézus a keresztben az Atya kezébe ajánlja lelkét (Lk 23,46), hogy ő segítse át a halálon, és ő őrizze meg a halálban is. Márk ezzel szemben úgy írja le Jézus halálát, hogy teljesen „elmerült a halálban”, hiszen az olvasó úgy látja, hogy egy pillanatra szinte hívó reményét is elveszti (15,34: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”). Jézus kérdésre válaszolva a 39. versben a tanítványok egyelőre csak tudatlan bátorságban nyilatkoznak, de később a Lélek erejében valóban képesek lesznek arra, hogy Jézus kereszttségével megkereszteltessenek, és kelyhét vele együtt kiigják. A 40. versben Jézus az előbbi ígélet után azt is kimondja, hogy a végső dicsőség Isten ajándéka lesz, s ebben a kérdésben nem ő dönt. Ebben a mondatban nyilván az Atya terve iránti nyitottságot, a vele szemben szeretetből elfogadott és állandó szeretetben és kommunikációban megvalósuló engedelmség jelét kell látnunk. Saját családtagjaihoz hasonlóan (vö. 3,31-35) Jézus még tanítványainak legbelső körével szemben is megőrzi egyfajta szabadságot, amely az Atya iránti nyitottságában és szeretetében gyökerezik. A közösség minden formája, ami ezen a földön megvalósul, még magán hordozza az átmenetiség és mulandóság bélyegét, hogy majd átadhassa helyét a végső szeretetrendnek, amely Krisztus által, az Atya akarata szerint megvalósul (vö. 1Kor 15,28). A 41. versben az elbeszélő jelzi (a töle megszokott fordulattal: érkszanto – „kezdték” + főnévi igenév), hogy a többiek megneheztek, talán megjegyzést is tettek (aganakteó – vö. 10,14; 14,4) Jakabra és Jánosra. Nehezteletésük, méltatlankodásuk alkalmat kínál arra, hogy ebben a fontos kérdésben Jézus az egész közösség életszabályának alapjait lerakja. Ennek a szabálynak az alapja Jézus saját viselkedése, amelyet a szakasz befejező verse fogalmaz meg. A 43. vers szerint a tanítványok közössége a világhoz képest egyfajta „kontraszt-társadalmat” kell hogy alkosson. Jézus jelen időben beszél („nem így van – esztin - köztetek”), szavai ezzel mindennél erősebb parancsot jelentenek. A világban megszokott viselkedést a 42. vers két igéje, két párhuzamos mondat mutatja be. Mindkét ige a katabolizmus kezdődik: katakürieuó – „ellenükre uralkodni, zsarnokoskodni”, katekszousziadzó – „ellenükre hatalmasnak lenni, hatalmaskodni”. Erre felel a 43. vers fordulata után a 43-44. versekben két paradox mondat. A nagyságot a szolgálattal, az elsőséget mindenkinek a szolgálatával, vagyis az utolsó hely elfoglalásával lehet elérni. Míg a valóságban a rabszolga egyetlen úr kényét-kedvét szolgálja, addig a jézusi felszólítás és életfelfogás paradox módon mindenkinek a szolgálójává tesz. A jézusi szolgálat teljessége csak a mindenkiért életét adó Úrba kapaszkodva lehetséges. „Mindenkinek” szolgálatát az is jelenti, hogy nemcsak a közösség szolgálatáról van szó, hanem minden emberéről. A tanítványok az elsőbbséget keresik, a hatalom mellé állnának. Ennek a személyválogató, kivételező, felfelé figyelő magatartásnak mond ellent Jézus mindenkire érvényes jóindulata. Mindezt megerősíti az Emberfia példája a 45. versben. Ő is szolgál (diakoneó), és „sokakért” (anti pollón) adja oda az életét váltságul (lütron). Jézus itt fejezi ki a legvilágosabban mindannak az értelmét, aminek vele történnie kell. Szenvedésének három jövődőlésében eddig csupán arról volt szó, hogy Isten akaratának, tervének be kell teljesednie, a közelebbi miéltre azonban még nem kapott választ sem a tanítvány, sem az olvasó. A lütron szó a görög irodalomban és a Szeptuagintában, valamint Josephus Flavius és Philón írásaiban is a rabszolgák, hadifoglyok és adósok kiváltságára szánt összeget jelölte. A rabbinikus írások szerint ez a váltságdíj gyakran egyfajta „engesztelést” is jelentett, ebben az esetben a bűnös életért kellett váltságot fizetni. Jézus mondása tehát saját halálát, mint „sokakért”, sokak engeszteléséért, szabadságáért adott váltságot értelmezi. Jézus hasonló értelemben beszél majd az utolsó vacsorán saját vérenek „sokakért” való szövetségi kiontásáról (Mk 14,24). Jézus küldetése a 45. vers szerint szolgálat és életének odaadása. Az ítélet, amelyre az Emberfia hivatott (lásd: 8,38; 14,62), ugyan nem marad el, de éppen Jézus végső szelidségén, szolgálatán és szeretetén át ér céljához.

Martos Levente

Nem leszek ideges! (22.)

Második rész

Az ideges vérmérséklet

Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradotok és terhelve vagytok és én megnyihítek titeket... és nyugalmat találtok lelketeknek. (Mt 11,28-29)

2. A harag vaksága és bűne

A haragvást csak kevesen küzdik le önmagukban, mert nem tartják hibának, s nem is sejtik, hogy éppen a harag lelkük legádázabb ellensége. A türelem rejtekben nyíló kis ibolya, melyet senki sem vesz észre, annál kevésbé, mert legtöbbször haragos lényüket férfiasnak, erőteljesnek, erényesnek vélik. Az igazság pedig az, hogy a türelem erőből, a harag félelemből és gyöngeségből fakad. A türelem forrása a szeretet, a belátás, a haragé a szenvedély és elvakultság. A türelem Isten lelkének gyümölcse, a harag a testé. A türelem bölcsesség, a harag oktalanság. „...ahány bolond van, az mind perlekedik” (Példabeszédek 20,3). „Ne siess a bosszankodással, mert a bosszúság a balgák bennséjében fészkel” (Prédikátor 7,9). „A balgán rossz kedve mindig meglátszik, az okos elrejtéi kudarcát” (Példabeszédek 12,16).

Az emberiség kezdete óta mindig a vak harag okozta a legtöbb bűnt, a legtöbb gonoszságot. „A haragos ember semmit sem tesz, ami Isten előtt igazságos” – mondja Szent Jakab. „De amikor egy istentelen haragjában elpártolt tőle, lepusztult testvérgyilkos dühébe” (Bölcsesség könyve 10,3). „Káin nagyon haragos lett és lehorgasztotta fejét” (Teremtés könyve 4,5). Nem hallgatta meg Isten intelmét: „Szenvedélyed alattad legyen!” A farizeusokat a Jézus elleni gyűlölet dagasztotta. Mikor már halálra ítélték, még mindig megköpdösték, arcul ütötték. Milyen szörnyen szenvedhetett Jézus az emberek elvakult haragjától. Harag és irigység olyan régiek, mint az emberiség maga. Testvérek irigykednek, haragszanak egymásra. Ugyanezt látjuk egy község, egy város polgárai, sőt a nemzetek között is. A haragnak erős része van minden vitában, minden veszekedésben, minden háborúban. „Szörnyű a dühöngés, féktelen a harag...” (Példabeszédek 27,4).

Az Úr Jézus ítélkezése, mellyel a szeretet ellen elkövetett bűnöket fenyegeti, a haragra vonatkozik. „Bizony, bizony mondom nektek, aki felebarátjára haragszik, méltó az ítéletre!”

„Irgalmatlan ítélet vár az irgalmatlanra” – mondja az ószövetségi Szentírás. Jézus elmondja példabeszédét a szolgáról, aki irgalmatlansága miatt örök börtönbe vették. „Így jártok ti is, ha nem bocsáttok meg szívetekben”; Isten is úgy haragszik meg reánk, ahogy mi haragszunk embertársainkra. „Amilyen mértékkel mértetek, úgy mérnek majd nektek.” Isten haragja már gyakran itt a földön sújt le az emberekre. A harag romlásba dönt. „Nagy a kő súlya és nehéz a homok, de mind a kettőnél súlyosabb a bosszúság, amit egy bolond okoz” (Példabeszédek 27,3). „De ha marjátok és rágjátok, vigyázzatok, nehogy felfaljátok egymást” (Gal 5,15).

A haragos vérmérséklet nem irtható ki egészen, de azért uralkodni lehet rajta, bár ez az ideges ember számára nehéz dolog.

Az első szabály: Ismerd meg önmagadat! Okulj embertársaid életéből és lásd mennyit ártottál magadnak haragoddal! Sok barátodat megbántottad, sok jó ember hajlandóságát eljátszottad. Sokszor nem értetted, miért nem becsülnék meg úgy, ahogy szeretnéd s miért nem volt sikered az embereknél.

Néha úgy érzed, hogy jobban félnék tőled, mint ahogy becsülnek vagy szeretnek. Gondolkoztál már azon, miért nem keresnek fel az emberek, miért kerülnek? Mivel rontottad el annyiszor a szerencséidet? Nem panaszkodásod, ítélezésed, bírálgatásod, keménységed, védekezésed módja a vélt támadásokkal, az ellentmondásokkal szemben a hibás? Talán erőszakos is vagy mindemellett, vagy talán visszahúzódsz az emberektől, elsősorban feljebbvalóidtól? Mennyi elhamarkodottságot írhat sz haragod, ítélezéseid rovására! Mennyi szeretetlenséget követtél el szóban és cselekedetben életed folyamán! Nem gondolod, hogy mindez a mások hibáival szemben táplált haragodból fakad? Nem volt-e fegyelmezetlen lényed oka minden békétlenségnek, viszálynak, izgalomnak? Bizony legtöbb ferdeségedet könnyen ingerelhető haragod, dühöd rovására írhatod.

Amíg a hirtelen haragú ember azt mondja: „Nem volt-e fegyelmezetlen lényed oka minden békétlenségnek, viszálynak, izgalomnak? Bizony legtöbb ferdeségedet könnyen ingerelhető haragod, dühöd rovására írhatod.

Amíg a hirtelen haragú ember azt mondja: „Nem tehetek másképp, ilyen vagyok”, addig természetesen szó sem lehet gyógyulásról. Amíg a töprengő ember lehangoltságának, haragjának okát a környező világban keresi, amíg visszavonul embertársaitól, addig mindjobban elmerül haragjában, addig mind több rosszat okoz majd másoknak. A gyógyulás alapfeltétele a belátás, az önmegismerés és az erős akarat ahhoz, hogy minden körülmények között beilleszkedjünk a világba és az emberek közé, s leküzdjük haragosságunkat.

A leghevesebb ember is tud annyira úrrá lenni ingerültsége felett, hogy ne kövessen el nagy ostobaságokat. „Őrizd meg nyugalmaid!” – ez volt a nagy Caesar jelszava. Ha úgy érezte, hogy megsértette valaki, s hogy előnti a harag, előbb húszig számolt, s csak azután felelt. A számolás meghozta néki a szükséges nyugalmat. Szelíd, türelmes emberekkel szemben persze könnyű nyugodtnak lenni. Aki azonban dühös, izgatott emberekkel szemben nyugodt marad, nagy lelki erővel tesz tanúságot.

A második szabály: agere contra, vagyis edződj meg érzékenységeddel szemben. Meggyógyulsz, ha türelmesen viseled azt, ami ellen természetted berzenkedik. Ne félj a megaláztatásoktól; a megaláztatás nagy kincs és elengedhetetlenül szükséges a gyógyulásodhoz. Tarts inkább lelked igazi kártevőjétől, az ideges haragtól, mely sötétségbe, vak szeretetlenségbe vezet. „Aki nem veszi fel keresztjét és nem követ engem – mondja a Mester – nem lehet az én tanítványom.” Aki túlfokozott becsúgyát mérsékli és nem bánja a megaláztatást, az az Úr Jézus által megtalálja imájában a Szentlelket. Isten Lelke pedig békesség, öröm; Isten Lelke legyőzi a haragot.

Az ideges vérmérsékletű ember nem akarja viselni keresztjét. Az egyik egészségét félti, s ezért minden izgatja, amit az emberek kívánnak tőle. A másik az emberek jóindulatára, szeretetére vágyik; irigységében, féltékenységében ferdén lát mindent. A harmadik úgy érzi, nem becsülik, nem értékelik eléggé cselekedeteit és állandóan meg van sértve, anélkül, hogy tudná, miért van, aki állandóan beleütközik környezetének hibáiba, rendtelenségébe. Így a mindenféle vérmérsékletű embernek van egy gyenge pontja, amelynél az agere contra gyakorlásával, s az önlegyőzéssel megkezdheti gyógyulását. Természetének gyenge pontját csak az találja meg, aki őszintén törekszik javulásra.

(Folyt. köv.)

Josef Massmann

Vasárnapi jegyzet

Egy szent életéből

Sokszor nem könnyű rájönni: ezt vagy azt Isten rendel-e, szándéka van-e mögötte? A múlt század egyik „legérzékenyebb vándora”, Simone Weil írja meditációjában: „Az a szándék, hogy istennek akarunk engedelmessé válni, üdvösségünk lesz, bármit teszünk, ha Istenet végtelenül önmagunk fölé helyezzük...” Másik helyen egyszerű példát idéz egy breton hajósról, akitől az újságíró megkérdezte, hogy tudta véghez vinni, amit véghez vitt. Ennyit felelt: „Így kellett!” „Ez a legtisztább hősiesség” – fűzi hozzá a szerző. Sok század távlatába helyezve az iméntieket, aligha lehet pontosabb magyarázatot adni bármely kor hősi vállalkozóinak magatartására. Természetesen a kérdéses kor, gondolkodás ismeretében. Így menjünk most vissza közel 580 évet a történelemben.

Kapisztrán Szent János Nápolytól nem messze született. Nagy korszak a Hunyadiaké, s általuk lehetett végül is a „hősi élet” példjaként babérosa az ének. János apja az Anjoukkal jött délre –, talán német földről származott. A fiú sem menekülhetett a hatalmasoktól, a nápolyi király erőszakossága folytán a híres Trasimeno (Trasimenusi-tó) közelében lévő Perugiába került, amely várost Augustus építtette újjá. Kapuján szinte ragyogott a felírás: „A dicsőséges Perugia.” A XI. században Umbria „ura”, katedrálisában öt pápát választottak...

A hallgatag Abruzzó, a hegyvidék, ahol János született, pásztorok sípjától volt dalos, akik karácsonykor elzarándokoltak a római Capitoliumra, a Bambinóház, s a lépcsőkön táncos mozdulatokkal föllépkedve a Gyermekek fűjték el legszebb énekeiket.

Jánosnak harci szó jutott, magyar földön. Neki, aki nem tudott magyarul. De előzőleg a ferencesek őrző (obszerváns), szigorú rendjébe lépett. Nem viselte el Perugia s a Malatesták civakodását, amiért neki is szenvednie kellett, azonban harcos szelleme megmaradt, hogy a ferences egyszerűségét újra megteremtse a rendben, s ezzel azt a fegyelmet, amely a szeretet gyökérendszeréből élt. Az egykori perugi törvényszéki bíró átfogta látásával az európai mozgások politikai színtereit, s a belső megújulás szükségességét összekötötte a veszély elhárításának fontosságával. Már a konstanzi zsinatot követően tudta, mit jelent az egyházszakadás, és hogy ez Európa szétforgácsolásához vezet. Barátjával, Sienai Szent Bernardinnal vándorprédikátor-akciónak lett kezdeményezője, amelynek színtere Európa.

A gyógyításairól, csodáiról híres János neves hitszónoki képességével a kommunikáció társadalomtörténete fejezetében is fontos címkét kapott, hiszen a keresztény tanítás akkori tisztaságában – annyi zavar közt – kitüntette magát, stílusa egyszerű, képekben bőséges. És rengeteget írt. A XVII. századi római kéziratgyűjteményben munkái tizenkilenc kötetet töltenek meg.

Ugyanakkor harcolt kora gazdasági borzadályá, az uszorakamat ellen, amely sokszor hatvan százalékos mértékével padlóra vitte a szegényeket, falvak, városok polgárháború áldozatai lettek. Plébániák nem tudtak gondoskodni a lelkipásztori ellátásról. Kapisztrán ez is mélyen érintette: több kórházat alapított, szeretetszolgálat-szövetséget szervezett. A még civilként jogot végzett karizmatikus, a nápolyi királyság legfőbb bíróságának elnöke ekként kamatoztatta tehetségét, szakértelemmel, reális életismerettel. Újra érdemes Simone Weilt idézni: „A teremtett dolgok lényegük szerint közvetítők. Közvetítők egymáshoz, s ennek nincs vége. Közvetítők Istenhez.” Ha tehát megbomlik ez a rend, a helyreállítása nem egyszerű történelmi feladat, amelyből az egyház sem maradhat ki. Nincs ebben különbség sem a XV. sem a XXI. század között.

Kapisztrán szerzepe Hunyadi János nándorfehérvári diadalában – ismert. Arról kevesebben tudhatnák, hogy halálának helye: a Duna-parti Újlak valóságos zarándokhelyé vált. Újlak „hátsóháza Bács és Bodrog megye déli részét ölelte fel”, úgymond kizárólag a földművelőkkel és a polgársággal tartottak kapcsolatot, s ez a két társadalmi réteg tanúsította zömmel az itáliai szemléletű prédikátor csodáit is.

A történettudomány és a lelkiélettörténet arról beszél, hogy Újlak a búcsújárás történetében felzárkózott Bata és Várad mellé. Az előbbi „szenthely” a Jézus vére tisztületének ismert zarándokhelye, a másik László, a lovagszent nyugó otthona. Fügedi Erik jegyzi meg, hogy Újlak a ferenceseknek Magyarországon az első zarándokhelyük volt, „amelyennel addig csak a világi papság és a bencések rendelkeztek.”

A kérdés joggal fölmerülhet: Kapisztrán miért épp itt akart nyugodni? A válasz: hogy rendjének szigorú ága (az említett obszerváns) ezzel biztosítékot kapjon. De a sír ennél jóval többet „hozott” a lelki élet számára: nagyhatalmú búcsújáróhelyet, hathatós „fegyvert” a népi vallásosság mindennapjaihoz.

Lejegyezték: Kapisztrán Jánosnak voltak gyöngéi. Maga sem tagadta, sőt bevallotta göggyét, konokságát a maga igazában, és mindig imádkozhatta Dávid zoltárát: „Nem a magamé, hanem a tied vagyok.” S ki tudja, hányszor jöhetett szájára efféle mondat is: „Parancsaid gyakran nehezek, mert sokszor éppen az ellenkezőjét kívánod, mint amihez kedvem volna.”

Ha egyszer róla ír valaki hősi éneket, ne feledje ezt sem, és hogy Gellért mellé kell állítani, hiszen mindketten magyar szívvel is szolgáltak – magyar földön.

Csak így jelölődhetnek ki „táboraink határai”. A szeretet egyetemes övezetei.

† Tóth Sándor

hírek információk

A katolikus egyházban több évtizedes hagyomány október hónap folyamán a missziós gondolat tudatosítása. Az idén október 20-a, a missziók világnapja, mely alkalom arra is, hogy az egyház tagjai adományokkal is segítsék a missziós munkát. Ezért a mai, vasárnapi perselyadományokat minden katolikus templomban a missziók javára továbbítják.

A hortobágyi kényszermunkatáborokba elhurcoltakra emlékeztek a székesegyházban október 12-én, szombaton a 11 órákor kezdődő szentmisén, melyet Kondé Lajos belvárosi plébános celebrált. A kommunista Rákosi-rendszerben a politikailag veszélyesnek minősített rétegek eltávolításának egyik módja a kitelepítés volt, melyek többségét 1948 és 1953 között hajtották végre. A kitelepítettek embertelen körülmények között éltek. A leginkább hírhedt a hortobágyi „szociális” táborrendszer és a Mátrában a recski, büntető jellegű kényszermunkatábor volt. A dóm melletti füves területen álló, a főbejárat közeli szobornál, – mely a hortobágyi kitelepítés áldozatainak állít emléket – a szentmisét követően koszorút helyeztek el az emlékezők. A Dómot körülvevő zöld területen elhelyezkednek még további, ugyancsak a keresztény szolidaritást jelképező szobrok.

A Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás 32. országos találkozóját Szegeden rendezték meg október 12-én, szombaton. Az idei szegedi találkozón csaknem kétezren vettek részt. Elsősorban a régióból, de az egész országból is képviseltették magukat a közösségek. Az éves találkozót minden második évben szervezik Budapesten, hogy az egyes vidéki régiók közösségei is vendégül láthassák az ország más részein élő barátaikat. Szegeden az országos találkozó másnapján továbbképzést tartottak közösségvezetők számára. A találkozó főelőadója Varga László kaposvári megyéspüspök volt.

Egy éven át minden héten más-más szegedi híresség, példakép emléke előtt tiszteleg a tarjáni egyházközség. A templomkapu érempanteonjának plakettjei közül Sík Sándor papköltő érdemei következett múlt vasárnap, a szentmisén a cserkészek is közreműködtek. Jövőre ünnepli a Szeged-Tarjánvárosi Szent Gellért Plébánia közössége templomuk felszentelésének ötvenéves évfordulóját. A jeles ünnepre való előkészületet a plébánia sajátos akcióval kezdte el szeptemberben.

Bálint Sándor születésének 120. évfordulója alkalmából rendeztek konferenciát október 15-én, kedden a Gál Ferenc Egyetemen. A hitvalló néprajztudós emléke és tisztelete él és erős, ahogyan a remény is boldoggá avatására. Ferenc pápa 2021-ben már elismerte Bálint Sándor hősies erényeit. Azóta immár tisztelőin múlik, hogy mikor teljesebben be a boldoggá avatás folyamata. Minél többen imádkoznak ugyanis közbenjárásáért, annál nagyobb az esély egy csoda, egy imameghallgatás megvalósulására. Arra, hogy a szolgáló szeretet ízig-veéig szegedi szentjeként tisztelhesük, aki bebizonyította, hogy a 20. században is megvalósítható a Krisztus-hordozó, hitvalló, teljes élet. A délután folyamán Bálint Sándor szülőházánál emléktáblát avattak, melyet Kondé Lajos pasztorális püspöki helynök áldott meg, majd a megjelentek együtt mondták el a Gyulay Endre nemrég elhunyt megyéspüspök által írt imát Bálint Sándor boldoggá avatásáért.

A Szeged-Csanádi Egyházmegyei Karitás három önkéntese részesült Caritas Hungarica díjban, melyet október 5-én a budapesti Magyar Szentek templomában vehettek át, hálaadó ünnepi szentmise keretében, melyet Écsy Gábor, a Karitás országos igazgatója celebrált.

A Dóm felszentelésének évfordulója alkalmából szeretettel hívja és várja a Belvárosi Plébánia a közösség tagjait az október 24-én, csütörtökön 18 órákor kezdődő ünnepi szentmisére, melynek zenei szolgálatában a Dóm Nagyénekkara működik közre.

A Szeged-Csanádi Egyházmegyei Karitás alkotóháza november végéig minden kedden 15 és 18 óra között várja mindazokat, akik kezűgyességükkel szívesen hozzájárulnának olyan karácsonyi dísz tárgyak, képeslapok, gyertyák, karácsonyfadíszek elkészítéséhez, amelyek később a Karácsonyi Karitás Jótékonyági Vásáron kerülnek értékesítésre. Helyszín: ÁGOTA Közösségi és Kulturális Centrum kisterme, Szeged, Csongor tér 8.

Házasságra készülő párok számára szervez Jegyes Hétvége címmel programot a Házasság Hétvége nevű katolikus lelkeségi mozgalom Szeged-Szentmihályon október 25-27-én. Bővebb információ a jegyeshetvege.hu oldalon olvasható.

A Pasztorális Helynökség szeretettel várja az érdeklődőket a IV. Országos Életvédő Napra, mely a Szeged-Csanádi Egyházmegye és az Magyar Katolikus Püspöki Kar Családbizottságának közös szervezésében valósul meg november 23-án, szombaton 9 órától 17.30 óráig Szegeden a Katolikus Házban. Az életvédő nap célja, hogy fórumot teremtsen azok számára, akik lelkipászorként, pedagógusként, hitoktatóként, plébániai munkatársként vagy önkéntesként fontosnak tartják az élet védelmét, és ehhez saját környezetükben – a közeljövőben vagy később - hozzá is kívánnak járulni. Az ő munkájukat, kezdeményezéseiket szeretnék a szervezők előadások, jó példák, tapasztalatok bemutatásával és megosztásával bátorítani és segíteni. Jelentkezni november 15-ig a pasztoralis.hu weboldalon az űrlap kitöltésével, vagy telefonon a 20/828-0476 telefonszámon lehet. A részletes program a pasztoralis.hu oldalon elérhető.

A Szegedi Dóm Látogatóközpont a korábbi években tapasztalt nagy érdeklődésre való tekintettel, idén ismét lehetőséget kínál betlehemek készítésére családok, iskolai osztályok, plébániai csoportok, illetve egyéni jelentkezők, gyerekek és felnőttek számára. A „Nem lehet csoda nélkül élni” című betlehemi kiállításra készítenő alkotások anyaga, mérete és az alkalmazott technika szabadon választható. Részletekről a www.domlatogatokozpont.hu internetes felületről tájékozódhatnak az érdeklődők.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.